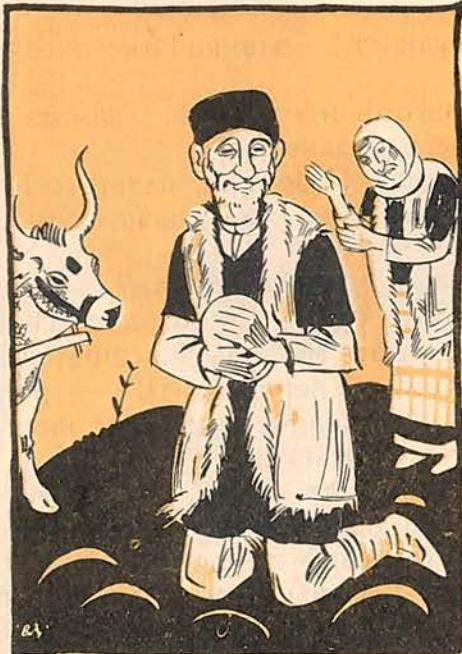

ДЪДОВАТА ЛЮБЕНИЧКА

Единъ дъđо и една баба били много бедни. Имали си само една нивичка. Всъка година нивата имъ раждала чудно хубава златна пшеница. Съ нея се прехранвали.

Една пролѣтъ дъđото рекълъ на бабата:

— Бабо, тая година не ща пшеница. Ще посадимъ любенички.

— Що думашъ, старче! Шегувашъ ли се?

— Не се шегувамъ, бабо. Доядоха ми се любенички. Всички хора иматъ бостани, само ние нѣмаме. Искамъ бостанъ!

— Леле старче, тукъ бостанъ не ще поникне!

— Мълчи, бабо, азъ повече зная отъ тебе.

И каквото намислилъ дъđото, това и направилъ. Насадилъ бостанъ. А бабата се разсърдила и цѣло лѣто не отишла да види бостана.

Дошло време за беритба. Заскърцали коритѣ на съседитѣ, пълни съ любеници и пѫпеши. Тогава дъđото рекълъ:

— Бабо, хайде и ние да беремъ бостана.

Впрегналь дъđото колата.

— Бре, — рекла си бабата, — цѣла кола впрѣга. Трѣбва много плодъ да се е родилъ.

Стигнали бостана. Разтупало се бабиното сърдце. Дояли се и на нея сладки пѫпеши и любенички. Трѣгнала тя ѝзъ лехитѣ. Гледа, гледа, нищо не вижда. Само една малка любеничка колкото бебешка глава!

— Леле дъđо, — извикала тя, — окрали сѫ ни.

— Не сѫ ни окрали, бабо. Само това се родило.